

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2018. gada 24. janvārī*

Valsts pienākumu neizpilde – Piens un piena produkti – Papildmaksājums pienam – 1995./1996. līdz 2008./2009. tirdzniecības gads – Regula (EK) Nr. 1234/2007 – 79., 80. un 83. pants – Regula (EK) Nr. 595/2004 – 15. un 17. pants – Pārkāpums – Faktiska maksājuma neveikšana noteiktajos termiņos – Neiekasēšana maksājuma nesamaksāšanas gadījumos

Lieta C-433/15

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2015. gada 6. augustā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Rossi, D. Nardi* un *J. Guillem Carrau*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili* un *S. Fiorentino, avvocati dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: R. Skjāno [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 8. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2017. gada 13. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, nenodrošinot, ka papildmaksājums par ražošanas daudzumu, kas Itālijā saražots, pārsniedzot valsts kvotu, no pirmā tirdzniecības gada, kurā papildu maksājums faktiski tika piemērots Itālijā (1995./1996. gads), līdz pēdējam tirdzniecības gadam, kurā Itālijā bija ražošanas pārpalikums (2008./2009. gads),
 - tiek faktiski iekasēts no individuālajiem ražotājiem, kuri veicinājuši katru attiecīgo ražošanas pārprodukciju, un
 - to, ka tiešo pārdevumu gadījumā pircējs vai ražotājs, saņemot paziņojumu par maksājamo summu, samaksā minēto maksājumu atbilstošā termiņā, vai,
 - ja maksājums nav samaksāts noteiktajā termiņā, tas tiek reģistrēts un, ja iespējams, iekasēts piespiedu kārtā no šiem pircējiem vai ražotājiem,

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti atbilstošajos Savienības tiesību aktos, kuri piemērojami attiecīgajos tirdzniecības gados, it īpaši Padomes Regulas (EEK) Nr. 3950/92 (1992. gada 28. decembris), ar ko ievieš papildmaksājumus piena un piena produktu nozarē (OV 1992, L 405, 1. lpp.), 1. un 2. pantā, Padomes Regulas (EK) Nr. 1788/2003 (2003. gada 29. septembris), ar ko ievieš maksājumus piena un piena produktu nozarē (OV 2003, L 270, 123. lpp., un labojums – OV 2004, L 94, 71. lpp.), 4. pantā, Padomes Regulas (EK) Nr. 1234/2007 (2007. gada 22. oktobris), ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (“Vienotā TKO regula”) (OV 2007, L 299, 1. lpp.), 79., 80. un 83. pantā, kā arī – saistībā ar Komisijas īstenošanas noteikumiem – Regulas (EEK) Nr. 536/93 (1993. gada 9. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par papildmaksājuma piemērošanu pienam un piena produktiem (OV 1993, L 57, 12. lpp.), 7. pantā, Regulas (EK) Nr. 1392/2001 (2001. gada 9. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 3950/92 (OV 2001, L 187, 19. lpp.), 11. panta 1. un 2. punktā, kā arī, visbeidzot, Regulas (EK) Nr. 595/2004 (2004. gada 30. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 1788/2003 (OV 2004, L 94, 22. lpp.), ar grozījumiem, kuri izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1468/2006 (2006. gada 4. oktobris) (OV 2006, L 274, 6. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 595/2004”), 15. un 17. pantā.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Saskaņā ar Regulas Nr. 3950/92 preambulas pirmo apsvērumu papildmaksājumu sistēma piena un piena produktu nozarē, kuras “mērķis ir mazināt nelīdzsvarotību starp piena un piena produktu piedāvājumu un pieprasījumu un no tā izrietošos strukturālos pārpalikumus, [...] joprojām ir nepieciešama nākotnei, lai panāktu lielāku tirgus līdzsvaru” [Šeit un turpmāk neoficiāls tulkojums].

- 3 Regulas Nr. 3950/92 1. pantā ir noteikts:

“Septiņos jaunajos secīgos divpadsmit mēnešu periodos no 1993. gada 1. aprīļa govs piena ražotāji maksā papildmaksājumu par piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kas attiecīgajā 12 mēnešu laikposmā piegādāti uzpircējam vai pārdoti tiešam patēriņam, pārsniedzot daudzumu, kas vēl jānosaka.

Maksājuma apjoms ir 115 % no piena mērķa cenas.”

- 4 Minētās regulas 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Maksājumu maksā par visiem attiecīgajā 12 mēnešu laikposmā pārdošanā laistiem piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kas pārsniedz attiecīgo 3. pantā minēto daudzumu. Maksājums tiek sadalīts starp ražotājiem, kas veicinājuši attiecīgā daudzuma pārsniegšanu.

Ražotāja maksājamā maksājuma apjomu saskaņā ar dalībvalsts lēmumu nosaka pēc tam, kad neizmantošie salīdzināmie daudzumi ir vai nav pārdalīti, un to nosaka vai nu uzpircēja līmenī, ņemot vērā pārsniegumu, kas atlicis pēc neizmanto salīdzināmo daudzumu pārdales proporcionāli katram ražotājam piešķirtajiem salīdzināmajiem daudzumiem, vai valsts līmenī, ņemot vērā katra individuālā ražotāja salīdzināmā daudzuma pārsniegumu.”

- 5 Ar Regulas Nr. 1788/2003 25. pantu Regula Nr. 3950/92 tika atcelta no 2004. gada 1. aprīļa. Pirmās minētās regulas preambulas 5. apsvērumā ir noteikts:

“Maksājums jānosaka preventīvā līmenī un dalībvalstij tā [tas] jāmaksā, tiklīdz ir pārsniegts valsts references daudzums. Tādā gadījumā maksājums dalībvalstij jāsadala starp ražotājiem, kas saistīti ar robežlieluma pārsniegšanu. Pēdējiem jābūt atbildīgiem attiecībā pret dalībvalsti par savas iemaksas veikšanu attiecīgā maksājuma veikšanai sakarā ar to, ka viņi pārsnieguši pieejamo daudzumu.”

- 6 Minētās regulas 1. pantā “Darbības joma” ir noteikts:

“1. No 2004. gada 1. aprīļa 11 secīgiem divpadsmit mēnešu periodiem[, kas sākas 1. aprīlī,] (še turpmāk – “divpadsmit mēnešu periodi”) ar šo tiek ieviests maksājums (še turpmāk – “maksājums”) govju piens un citu piens produktu daudzumiem, kas realizēti attiecīgā divpadsmit mēnešu periodā, pārsniedzot I pielikumā noteiktos valsts references daudzumus.

2. Saskaņā ar 6. pantu minēto daudzumu sadala starp ražotājiem, nosakot atšķirības starp piegādēm un tiešo tirdzniecību, kā noteikts 5. pantā. Ievērojot 3. nodaļas noteikumus un nosakot atšķirību starp piegādēm un tiešo tirdzniecību, jebkura valsts references daudzuma pārsniegšanas gadījumā un no tā izrietošo maksājumu nosaka valsts ietvaros katrā dalībvalstī.

3. Valsts references daudzumu I pielikumā nosaka, neskarot iespējamo pārskatīšanu, ņemot vērā vispārējo stāvokli tirgū un īpašos apstākļus konkrētās dalībvalstīs.”

- 7 Regulas Nr. 1788/2003 3. pantā “Maksājuma samaksa” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis ir atbildīgas Kopienai par [...] valsts references daudzuma pārsniegšanas rezultātā radušos maksājumu, kas noteikts valsts ietvaros atsevišķi piegādēm un tiešajai tirdzniecībai, un līdz 1. oktobrim pēc attiecīgā divpadsmit mēnešu perioda beigām, nepārsniedzot 99 % no maksājamās summas, iemaksā to Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondā (ELVGF).

2. Ja 1. punktā paredzētais maksājums nav samaksāts noteiktajā termiņā, pēc apspriešanās ar [ELVGF] komiteju Komisija no mēneša avansa atskaita nesamaksātajam maksājumam līdzvērtīgu summu, ņemot vērā attiecīgās dalībvalsts veiktos izdevumus Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansējumu [OV 1999, L 160, 103. lpp.] 5. panta 1. punkta un 7. panta 2. punkta nozīmē. [...]

3. Saskaņā ar 23. panta 2. punktā paredzēto procedūru Komisija nosaka šā panta īstenošanas kārtību.”

- 8 Atbilstoši šīs regulas 4. pantam “Ražotāju iemaksas veicamajam maksājumam”:

“Saskaņā ar 10. un 12. panta noteikumiem maksājumu pilnībā sadala starp ražotājiem, kas bijuši saistīti ar katru no 1. panta 2. punktā minētā valsts references daudzuma pārsniegšanas gadījumiem.

Neierobežojot 10. panta 3. punktu un 12. panta 1. punktu, ražotāji ir atbildīgi attiecībā pret dalībvalsti par saskaņā ar 3. nodaļas noteikumiem viņiem aprēķinātās iemaksas veikšanu attiecīgā maksājuma samaksai, ņemot vērā faktu, ka ir ticis pārsniegts pieejamais references daudzums.”

- 9 Regula Nr. 1788/2003 ar Regulas Nr. 1234/2007 201. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir atcelta no 2008. gada 1. aprīļa. Pēdējās minētās regulas normas, kurās reglamentēta ražošanas ierobežojumu sistēma piena nozarē, atbilstoši minētās regulas 204. panta 2. punkta f) apakšpunktam ir piemērojamas no 2008. gada 1. jūlija. Minētās regulas preambulas 38. apsvērumā ir paredzēts:

“Papildu nodeva būtu jānosaka preventīvā līmenī, un dalībvalstīm tā būtu jāmaksā, tiklīdz tiek pārsniegta valsts kvota. Tādā gadījumā maksājums dalībvalstij jāsadala starp ražotājiem, kas veicinājuši robežlieluma pārsniegšanu. Minētajiem ražotājiem vajadzētu būt atbildīgiem dalībvalstij par savas iemaksas veikšanu aprēķinātajai papildu nodevai sakarā ar to, ka viņi pārsnieguši savu pieejamo kvotu. Dalībvalstīm būtu jāmaksā Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondam (ELGF) nodeva atbilstīgi attiecīgas valsts kvotas pārsniegumam, kas samazināts par 1 % pēc vienotas likmes, lai ņemtu vērā bankrota gadījumus vai dažu ražotāju pilnīgu nespēju veikt savu iemaksu attiecīgās nodevas maksājumā.”

- 10 Regulas Nr. 1234/2007 78. pants “Papildu nodeva” ir formulēts šādi:

“1. Papildu nodevu uzliek pienam un citiem piena produktiem, kas pārdoti, pārsniedzot saskaņā ar II apakšiedaļu noteikto valsts kvotu.

Papildu nodeva ir EUR 27,83 par 100 kilogramiem piena.

[..]

2. Dalībvalstis ir atbildīgas Kopienai par valsts kvotas pārsniegšanas rezultātā radušos papildu nodevu, kas valsts līmenī noteikta atsevišķi piegādēm un tiešajai tirdzniecībai, un laikposmā no 16. oktobra līdz 30. novembrim pēc attiecīgā divpadsmit mēnešu perioda beigām 99 % no maksājamās summas iemaksā ELGF.

3. Ja 1. punktā paredzētā papildu nodeva nav samaksāta noteiktajā termiņā, pēc apspriešanās ar Lauksaimniecības fondu komiteju Komisija no mēneša maksājumiem Regulas (EK) Nr. 1290/2005 14. panta un 15. panta 2. punkta nozīmē atskaita nesamaksātajai papildu nodevai līdzvērtīgu summu. Pirms lēmuma pieņemšanas Komisija brīdina attiecīgo dalībvalsti, kura savu nostāju dara zināmu vienas nedēļas laikā. [..]

[..]”

- 11 Šīs regulas 79. pantā “Ražotāju maksātās papildu nodevas” ir noteikts:

“Saskaņā ar 80. un 83. pantu papildu nodevu pilnībā sadala starp ražotājiem, kas bijuši saistīti ar katru no 66. panta 2. punktā minētās valsts kvotas pārsniegšanas gadījumiem.

Neskarot 80. panta 3. punktu un 83. panta 1. punktu, ražotāji ir atbildīgi dalībvalstij par savas saskaņā ar 69., 70. un 80. pantu aprēķinātās iemaksas veikšanu aprēķinātai papildu nodevai vien tā fakta dēļ, ka viņi pārsnieguši savu pieejamo kvotu.”

- 12 Minētās regulas 80. pantā “Papildu nodeva par piegādi”, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes Regulu (EK) Nr. 72/2009 (2009. gada 19. janvāris) (OV 2009, L 30, 1. lpp.), ir paredzēts:

“1. Lai sagatavotu galīgo pārskatu par papildu nodevu, katra ražotāja piegādātos daudzumus palielina vai samazina, izmantojot koeficientus un ievērojot Komisijas paredzētos noteikumus, lai atspoguļotu jebkuras atšķirības starp faktisko tauku saturu un salīdzināmo tauku saturu.

Valsts mērogā papildu nodevu aprēķina, pamatojoties uz to piegāžu summu, kas pielāgotas saskaņā ar pirmo daļu.

[..]

3. Katra ražotāja iemaksu papildu nodevas samaksai nosaka ar dalībvalsts lēmumu pēc tam, kad piegādēm piešķirtās valsts kvotas neizmantojotā daļa ir pārdalīta vai nav pārdalīta proporcionāli katra ražotāja individuālajām kvotām vai saskaņā ar dalībvalstu noteiktiem objektīviem kritērijiem:

- a) vai nu valsts līmenī, pamatojoties uz daudzumu, par kādu pārsniegta katra ražotāja kvota;
- b) vai vispirms pircēja līmenī un pēc tam attiecīgā gadījumā valsts līmenī.

Ja piemēro 78. panta 1. punkta trešo daļu, dalībvalstis, nosakot katru ražotāja ieguldījumu nodevā, kas jāmaksā par augstākas likmes piemērošanu, kura paredzēta minētajā daļā, nodrošina, ka šo summu proporcionāli sedz atbildīgie ražotāji saskaņā ar objektīviem kritērijiem, ko nosaka dalībvalsts.”

13 Atbilstoši Regulas Nr. 1234/2007 83. pantam “Papildu nodeva par tiešo tirdzniecību”:

“1. Tiešās tirdzniecības gadījumā katru ražotāja iemaksu papildu nodevas samaksai nosaka ar dalībvalsts lēmumu atbilstošā teritoriālā vai valsts līmenī pēc tam, kad tiešajai tirdzniecībai atvēlētās valsts kvotas neizmantojotā daļa ir pārdalīta vai nav pārdalīta.

2. Dalībvalstis nosaka to, kā aprēķināt ražotāja iemaksas daļu attiecīgajā papildu nodevā, kas jāmaksā par tā piena kopējo daudzumu, kurš pārdots, nodots vai izmantots pārdoto vai nodoto piena produktu ražošanai, piemērojot kritērijus, ko noteikusi Komisija.

3. Lai sagatavotu galīgo pārskatu par papildu nodevu, netiek ņemti vērā ar tauku saturu saistītie labojumi.

4. Komisija nosaka kārtību, kādā papildu nodeva jāmaksā dalībvalsts kompetentai iestādei, kā arī tās iemaksas datumu.”

14 Regulas Nr. 536/93 7. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis veic visus pārbaudes pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu maksājuma par piena un piena ekvivalenta daudzumiem, kuri pārdoti, pārsniedzot kādu no Regulas (EEK) Nr. 3950/92 3. pantā minētajiem daudzumiem, iekasēšanu. [..]

[..]

3. Dalībvalsts veic pārdotā piena un piena ekvivalenta daudzumu uzskaites precizitātes fiziskas pārbaudes un šajā nolūkā pārbauda piena transportu laikā, kad pienu savāc no fermām, un it īpaši pārbauda:

- a) pircēju telpas [..];
- b) ražotāju telpas [..].

[..] [Šeit un turpmāk neoficiāls tulkojums]

15 Atbilstoši tās 16. panta 1. punktam un 17. pantam ar Regulu Nr. 1392/2001 kopš 2002. gada 31. marta ir aizstāta Regula Nr. 536/93. Regulas Nr. 1392/2001 11. pantā “Dalībvalstu veiktās pārbaudes” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka maksājumu par piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kas pārdoti virs kāda no daudzumiem, kas minēti Regulas (EEK) Nr. 3950/92 3. pantā, iekasē pareizi, un piegādājot to maksā attiecīgie ražotāji.

2. Dalībvalstis veic visus turpmākos pasākumus, kas vajadzīgi, lai:

a) pārbaudītu gadījumus, kad notiek pilnīga vai daļēja atsacīšanās no piena ražošanas un/vai salīdzināmajiem daudzumiem saskaņā ar Regulas (EEK) Nr. 3950/92 8.a pantu [8. panta a) punktu], ja šajā sakarā piemēroti attiecīgie noteikumi;

b) nodrošinātu, lai attiecīgās personas zina par kriminālajiem un administratīvajiem sodiem, ko tām var piemērot, ja tās neievēro Regulu (EEK) Nr. 3950/92 vai šo regulu.

[..]”

16 Regula Nr. 1392/2001 no 2004. gada 1. aprīļa ir atcelta ar Regulu Nr. 595/2004, kuras normas atbilstoši tās 28. pantam ir piemērojamas no 2004./2005. gada perioda. Pēdējās minētās regulas 15. pantā “Maksājuma termiņš” ir noteikts:

“1. Līdz katra gada 1. oktobrim pircēji, bet tiešās tirdzniecības gadījumā – par maksājuma samaksu atbildīgie ražotāji maksā kompetentajai iestādei tādu summu, kas jāmaksā saskaņā ar dalībvalstī paredzētajiem noteikumiem.

2. Ja nav ievērots 1. punktā noteiktais maksājuma termiņš, tad maksājamajām summām pievieno gada procentus ar trīs mēnešu atsauces likmi, kas piemērojama katra gada 1. oktobrī, kā noteikts II pielikumā, pieskaitot vien[u] procenta punktu.

Procenti jāizmaksā dalībvalstij.

3. Dalībvalstis paziņo Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondam (ELGF) summas, kuras iegūst, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1788/2003 3. pantu, reizē ar izdevumiem, kas katru gadu paziņoti par novembri.

[..]”

17 Regulas Nr. 595/2004 17. pantā “Maksājuma iekasēšana” ir paredzēts:

“Dalībvalstis veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu maksājuma pareizu iekasēšanu un lai to maksātu ražotāji, kas atbildīgi par pārsniegumu.”

18 2003. gada 16. jūlijā Padome, pamatojoties uz EKL 88. panta 2. punkta trešo daļu, kas ir kļuvusi par LESD 108. panta 2. punkta trešo daļu, pieņēma Lēmumu 2003/530/EK par atbalsta, ko Itālijas Republika gatavojas piešķirt saviem piena ražotājiem, saderību ar kopējo tirgu (OV 2003, L 184, 15. lpp.). Šī lēmuma 2.–5., kā arī 7. un 8. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Itālijas piena ražotāji ir saražojuši pienu, kas pārsniedz to references daudzumu laikposmā no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam, un tiem ir jāiemaksā Kopienai summa EUR 1 386 475 250 apmērā atbilstīgi papildmaksājumam par pienu un piena produktiem, kas noteikti saskaņā ar Regulu (EEK) Nr. 3950/92.

- (3) Šo summu Itālijas iestādes lielā mērā nav atguvušas pēc maksājumu atlikšanas, kuru šie ražotāji panāca valsts administratīvajās tiesās.
- (4) Pašreizējo situāciju Itālijā raksturo tas, ka papildmaksājuma iekasēšanu apgrūtina vairāki apstākļi, kas it īpaši izraisījuši lielu skaitu neizskatītu tiesu lietu, kuras var turpināt aizkavēt faktiskos maksājumus uz ievērojamu laiku nākotnē.
- (5) Itālijas iestādes paredz pasākumus, lai panāktu risinājumu šajā uzsāktajā tiesvedībā un novērstu pašlaik pastāvošo sociālo spriedzi, ļaujot šiem piena ražotājiem nokārtot nesamaksāto parādu, izmantojot atlikto maksājumu bez procentiem uz vairākiem gadiem.

[..]

- (7) Lai novērstu līdzīgas problēmas nākotnē, Itālijas valdība apņemas turpmāk likt stingri piemērot papildmaksājumu, pamatojoties uz jaunu likumu par piena kvotu turpmāko vadību, paredzot būtiski pārstrādāt un modernizēt normas attiecībā uz tā piemērošanu. Saskaņā ar Komisijas vērtējumu attiecīgais likums ir labs likumdošanas pamats šīs sistēmas piemērošanai un tādējādi tam, ja tas tiek pilnībā un pareizi īstenots, būtu jānodrošina šīs sistēmas pienācīga darbība.
- (8) Lai novērstu smagu finansiālo slogu uzlikšanu atsevišķiem attiecīgajiem Itālijas piena ražotājiem, kuru varētu izraisīt visu maksājamo summu tūlītēja piedziņa pilnā apjomā, un tādējādi mazinātu esošo sociālo spriedzi, pastāv izņēmuma apstākļi, kas pamato atbalsta, kuru Itālijas Republika plāno sniegt šiem piena ražotājiem avansa un atliktā maksājuma veidā, uzskatīšanu par saderīgu ar kopējo tirgu, atkāpjoties no Līguma 87. panta, ja ir izpildīti šajā Lēmumā paredzētie nosacījumi.” [Šeit un turpmāk neoficiāls tulkojums]

19 Minētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

“Atbalsts, ko Itālijas Republika paredz piešķirt piena ražotājiem, pati samaksājot Kopienai summu, kura minētajiem ražotājiem jāmaksā Kopienai kā papildmaksājums par pienu un piena produktiem no 1995./1996. līdz 2001./2002. tirdzniecības gadam, un atļaujot šiem ražotājiem vairāku gadu gaitā nomaksāt parādu atlikta maksājuma veidā, nepiemērojot procentu likmi, izņēmuma kārtā ir uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu, ja:

- parāds tiek atmaksāts pilnībā, katru gadu veicot vienādas iemaksas,
- atmaksāšanas laikposms, kas sākas 2004. gada 1. janvārī, nepārsniedz četrpadsmit gadus.”

Pirmstiesas procedūra un lietas dalībnieku prasījumi

- 20 Ieguvusi ziņas par to, ka summas, kas Itālijā iekasētas kā papildmaksājums, kas jāveic govs piena ražotājiem, ir nepietiekamas, Komisija uzskatīja, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus pilnībā sadalīt starp ražotājiem, kuri bijuši saistīti ar katru valsts references daudzumu pārsniegšanas gadījumu, papildmaksājumus, kas tiem individuāli ir jāveic, aprēķināt atbilstošo individuālo parādu, kontrolēt, ka ieinteresētās personas faktiski samaksā šo parādu, un nemaksāšanas gadījumā atgūt maksājamās summas.
- 21 Ar vairāku vēstuļu apmaiņu laikposmā no 2008. gada jūlija līdz 2012. gada jūlijam – kuras lielākā daļa notika saskaņā ar Savienības Izmēģinājuma procedūru – Komisija pieprasīja Itālijai informāciju par virzību šī papildmaksājuma pienam iekasēšanā. Komisijas pieprasījumi tostarp attiecās uz papildmaksājuma sadalīšanu starp parādniekiem un uz piedziņas pasākumiem, kas veikti nesamaksāšanas gadījumā, uz ieviesto tiesību aktu grozījumu ietekmi uz papildmaksājuma iekasēšanas efektivitāti, kā arī uz iekasēšanas administratīvajām procedūrām un strīdu risināšanu tiesās.

- 22 Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Itālijas iestāžu sniegtajām atbildēm, tā formāli brīdināja Itālijas Republiku ar 2013. gada 21. jūnija vēstuli, aicinot to iesniegt piezīmes par šo jautājumu. Minētā dalībvalsts atbildēja ar vēstuli, kas datēta ar 2013. gada 23. septembri, kurai pievienotas trīs papildu – 2013. gada 30. septembra, kā arī 2014. gada 21. janvāra un 7. februāra – vēstules.
- 23 Saistībā ar “atgūšanas procedūras pastāvīgo stagnāciju un ievērojamajām summām, kas paliek neatgūtas”, Komisija 2014. gada 10. jūlijā izdeva argumentētu atzinumu attiecībā uz Itālijas Republiku un aicināja minēto dalībvalsti veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu minētā atzinuma prasības divu mēnešu laikā no tā saņemšanas brīža. Kad Itālijas valdība lūdza noteikt papildu termiņu atbildes sniegšanai, Komisija šo lūgumu apmierināja, atļaujot tai sniegt atbildi līdz 2014. gada 11. oktobrim.
- 24 Ar 2014. gada 13. oktobra vēstuli, kas papildināta 2014. gada 22. oktobrī un 25. novembrī, Itālijas Republika atbildēja uz argumentētajā atzinumā izvirzītajiem iebildumiem.
- 25 Tā kā Itālijas iestāžu argumenti Komisiju nepārliecināja, tā nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Ievada apsvērumi

- 26 Pirmām kārtām, ir jānorāda, ka sava prasības pieteikuma prasījumos Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti “atbilstošajos Savienības tiesību aktos, kuri piemērojami attiecīgajos tirdzniecības gados, it īpaši” normās, kas minētas šī sprieduma 1. punktā. Tomēr šī prasības pieteikuma ievaddaļā un tā 2. punktā Komisija uzskaita dažādas Savienības tiesību normas, uz kurām attiecas pārņemta pienākumu neizpilde, neizmantojama vārdus “it īpaši”. Turklāt no minētā prasības pieteikuma neizriet, ka Komisija būtu nodomājusi savā prasībā minēt citus Savienības tiesību aktus, izņemot tos, kas ir tieši minēti šī sprieduma 1. punktā. Šādos apstākļos prasības pieteikumā izvirzītie prasījumi ir jāuztver tādejādi, ka tie attiecas vienīgi uz pēdējiem minētajiem tiesību aktiem.
- 27 Otrām kārtām, ir jāprecizē, ka Komisijas celtā prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz to, ka Itālijas Republika nav veikusi pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu atsevišķus pienākumus, kuri tai paredzēti atbilstoši Savienības tiesībām un kuri ir saistīti ar papildmaksājumu sistēmu par piena ražošanas daudzumu, kas Itālijā saražots, pārsniedzot valsts kvotu, kāda piešķirta šai dalībvalstij. Komisija minētajai dalībvalstij pārmet, ka tā nav ieviesusi sistēmu, kas garantētu, ka papildmaksājums, kurš jāveic valsts mērogā, tiek faktiski iekasēts no attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem un ka tie šo maksājumu veic, vai arī ka nesamaksāšanas gadījumā to piedzen kompetentās iestādes.
- 28 Tomēr prasības pieteikumā izvirzītajos prasījumos nav minētas konkrētas summas, kuras vēl nebūtu iekasētas dažādos tirdzniecības gados, kad tās tika piemērotas, tāpat nav minēta kopējā summa, kas attiektos uz visiem atbilstošajiem tirdzniecības gadiem, kad tā tika piemērota.
- 29 No tā izriet, ka šajā lietā nav jānosaka, vai vēl neiekasēto papildmaksājumu kopējā summa atbilst summai 1 343 miljonu EUR apmērā, kā izriet no Komisijas procesuālajiem rakstiem, vai arī summai 827,39 miljonu EUR apmērā, kā norāda Itālijas Republika.
- 30 Tādēļ, neraugoties uz lietas dalībnieku atšķirīgajiem viedokļiem par summām, kas jau atgūtas, un summām, kas vēl jāatgūst, ir jākonstatē, ka 2014. gada 11. oktobrī – dienā, kas minēta šī sprieduma 23. punktā, proti, vairāk nekā 18 gadus pēc tam, kad bija beidzies pirmais tirdzniecības gads, kad Itālijā tika piemērots papildmaksājums, un vairāk nekā 5 gadus pēc pēdējā tirdzniecības gada, Itālijas iestādes joprojām nebija atguvušas ievērojamas summas, kuras bija jāmaksā kā papildmaksājums.

31 Šī prasība ir jāizskata, ņemot vērā šos apsvērumus.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

- 32 Komisija norāda, ka 2014. gada 11. oktobrī, proti, dienā, kad beidzās argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, kam pievienots mēnesi ilgs papildu termiņš, Itālijas Republika nebija ieviesusi efektīvu sistēmu, kas ļautu tai atgūt summas, kuras iekasējamas kā papildmaksājums pienam par tirdzniecības gadiem no 1995./1996. līdz 2008./2009. gadam.
- 33 Komisija uzskata, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumu rūpīgi un ātri sadalīt un pilnībā atgūt papildmaksājumu no ražotājiem, kuri bijuši saistīti ar katru no valsts references daudzuma pārsniegšanas gadījumiem. Šajā ziņā Komisija tostarp pamatojas uz judikatūru, kas izriet no 1999. gada 21. janvāra sprieduma Vācija/Komisija (C-54/95, EU:C:1999:11, 177. punkts), saskaņā ar kuru dalībvalstīm atbilstoši vispārējas rūpības pienākumam, kas noteikts LES 4. panta 3. punktā, būtu ātri jāiekasē summas, kas ir maksājamas kā papildmaksājums.
- 34 Tādējādi tā uzskata, ka apstākļi, ka summas, kas maksājamas kā papildmaksājums pienam, ir tik lielas – kā izriet no šī sprieduma 29. punkta –, ir radies pašas Itālijas Republikas neuzmanības dēļ un ka tādēļ sistēma, ko šī dalībvalsts ieviesusi, lai nodrošinātu šī maksājuma piemērošanu un iekasēšanu savā teritorijā prasības pieteikumā minētajā laikposmā, nav efektīva.
- 35 Kā norāda Komisija, pirmām kārtām, Savienības tiesiskā regulējuma šajā jomā īstenošana valsts tiesībās ir bijusi pārmērīgi neskaidra un tas esot izraisījis attiecīgus nokavējumus valsts papildmaksājuma sistēmas piemērošanā un būtisku strīdu. Tādējādi šī maksājuma piedziņa esot padarīta grūtāka, tostarp samaksas apturēšanas dēļ, ko kā nodrošināšanas pasākumu noteikušas atsevišķas valsts tiesas.
- 36 Otrām kārtām, Itālijas Republika neesot efektīvi izmantojusi administratīvos mehānismus, kurus tā esot varējusi izmantot, lai atgūtu summas, kas iekasējamas kā papildmaksājums, tostarp kompensēšanas sistēmu. Itālijā iespēja kompensēt summas, kas šajā ziņā ir maksājamas, un atbalsta summas, kas maksājamas saistībā ar kopējo lauksaimniecības politiku, esot ieviesta neefektīvi un novēloti. Turklāt Komisija uzskata, ka atsevišķas tiesību normas, kas vēl ir spēkā, traucē īstenot kompensēšanu.
- 37 Trešām kārtām, iekasēšanas procedūras lielā mērā esot tikušas bloķētas, kopš stājās spēkā atsevišķi tiesību aktu grozījumi, kas tika ieviesti 2003. gada gaitā, jo nebija īstenošanas noteikumu vai nolīgumu starp iestādēm un attiecīgajām pašvaldībām, kas bija nepieciešami šo procedūru atjaunošanai.
- 38 Ceturtām kārtām, Komisija norāda, ka kļūdu dēļ, ko pieļāvušas valsts iestādes, kurām bija uzticēts piedzīt papildmaksājumu, un daudzo grozījumu dēļ, kas izdarīti iekasēšanas procedūrā, Itālijas Republika pati ir atzinusi, ka ir nonākusi “visai lielā strupceļā attiecībā uz atgūstamajiem līdzekļiem”. Minētā iestāde šajā ziņā precizē, ka iekasējamās summas esot kļūdaini tikušas uzskatītas par neatgūstamām, un arī tas esot mazinājis šīs iekasēšanas efektivitāti.
- 39 Atbildot uz to, Itālijas Republika apgalvo, pirmkārt, ka ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ko Komisija cēlusi atbilstoši LESD 258. pantam, apstākļos, kādi ir šajā lietā, esot pārkāpti *ne bis in idem*, samērīguma un specialitātes principi. Otrkārt, tā norāda, ka Komisija nav sniegusi pierādījumus tam, ka Itālijas Republika nebūtu izpildījusi pienākumus, kas tai bija paredzēti saistībā ar papildmaksājuma piemērošanu un iekasēšanu.

Tiesas vērtējums

- 40 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3950/92 2. panta 1. punktu papildmaksājums, kas noteikts šīs regulas 1. pantā, tiek sadalīts starp ražotājiem, kas ir veicinājuši references daudzumu pārsniegšanu. Šāda papildmaksājuma sadalīšana ir paredzēta arī Regulas Nr. 1788/2003 4. pantā, kā arī Regulas Nr. 1234/2007 79., 80. un 83. pantā.
- 41 Atbilstoši Regulas Nr. 536/93 7. pantam, Regulas Nr. 1392/2001 11. panta 1. un 2. punktam, kā arī Regulas Nr. 595/2004 15. un 17. pantam dalībvalstīm ir noteikts pienākums veikt visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu maksājuma, tostarp procentu, kuri iekasējami maksājuma termiņa neievērošanas gadījumā, pareizu iekasēšanu un lai to maksātu ražotāji, kas ir atbildīgi par pārsniegumu.
- 42 Šajā saistībā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm atbilstoši vispārējās rūpības pienākumam, kas noteikts LES 4. panta 3. punktā, kā tas precizēts Savienības regulās šajā jomā, ir jāveic pasākumi, lai ātri novērstu pārkāpumus. Kad pagājis zināms termiņš, papildmaksājuma sadalīšana un iekasēšana var būt sarežģīta vai kļūt neiespējama atsevišķu apstākļu dēļ, tostarp, piemēram, darbības izbeigšanas vai grāmatvedības dokumentu nozaudēšanas dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1990. gada 11. oktobris, Itālija/Komisija, C-34/89, EU:C:1990:353, 12. punkts, un 1999. gada 21. janvāris, Vācija/Komisija, C-54/95, EU:C:1999:11, 177. punkts).
- 43 Turklāt saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru par pierādīšanas pienākumu tiesvedībā sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka pastāv attiecīgā pienākumu neizpilde. Tātad tieši Komisijai ir jāiesniedz Tiesai informācija, kas nepieciešama, lai Tiesa varētu pārbaudīt, ka šī pienākumu neizpilde pastāv (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. janvāris, Komisija/Portugāle, C-398/14, EU:C:2016:61, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Ja Komisija ir sniegusi pietiekamu informāciju, kas liecina par atsevišķiem faktiem, kuri notikuši atbildētājas dalībvalsts teritorijā, šai dalībvalstij pamatoti un sīki ir jāapstrīd šādi iesniegtie dati un no tiem izrietošās sekas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. janvāris, Komisija/Portugāle, C-398/14, EU:C:2016:61, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šajā lietā Komisija savos procesuālajos rakstos ir sīki izklāstījusi faktus, kas, pēc minētās iestādes uzskatiem, ir izraisījuši neuzmanību un trūkumus, kurus tā pārmet Itālijas Republikai. Turklāt – un šajā ziņā minētā dalībvalsts pret to neiebilst – Komisija vērs uzmanību uz to, ka šie fakti lielā mērā ir radušies no dokumentiem, ko Itālijas iestādes ir iesniegušas saistībā ar savu vēstuļu apmaiņu, un būtībā ir apstiprināti ar *Corte dei conti* (Valsts kontrole, Itālija) atzinumiem, kā arī tos ir apstiprinājušas minētās dalībvalsts valdības un parlamentārās izmeklēšanas komisijas.
- 46 Ņemot vērā apstākli, ka šī sprieduma 29. punktā minētās summas, kas maksājamas kā papildmaksājums, tik ilgā laikposmā varēja uzkrāties, tā ka kompetentajām iestādēm nekādi nav izdevies tās ilgstoši samazināt, šķiet, ka šīs iestādes nav veikušas pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu pienākumus, kas tām ir noteikti atbilstoši Savienības tiesību normām, kuras minētas prasības pieteikumā izvirzītajos prasījumos.
- 47 Šajos apstākļos ir uzskatāms, ka Komisija ir sniegusi pietiekamu informāciju, no kuras var secināt, ka fakti, uz kuriem tā balstās savā prasībā, lai pierādītu, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no šīm normām, ir patiesi. Tādējādi saskaņā ar judikatūru, kas atgādināta šī sprieduma 44. punktā, ir jāizskata izvirzītie aizstāvības pamati.
- 48 Itālijas Republika, pilnībā atzīstot, ka atbilstoši Savienības tiesībām pastāv pienākums piemērot un attiecīgā gadījumā iekasēt papildmaksājumu, vispirms apgalvo, ka šis pienākums ir pienākums “pielikt visas pūles”, nevis pienākums “sasniegt rezultātu” un ka Komisija nav sniegusi pierādījumus tam, ka Itālijas iestādes nebūtu šo pienākumu izpildījušas.

- 49 Šo argumentu pamatojumam Itālijas Republika atsaucas uz 36. punktu 2001. gada 13. novembra spriedumā Francija/Komisija (C-277/98, EU:C:2001:603), kurā Tiesa esot atzinusi, ka ar 19. pantu Komisijas Regulā (EEK) Nr. 1546/88 (1988. gada 3. jūnijs), ar ko nosaka Regulas (EK) Nr. 804/68 5.c pantā norādīto papildmaksājumu piemērošanas sīki izstrādātus noteikumus (OV 1988, L 139, 12. lpp.), atbilstoši kuram dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu papildmaksājuma atgūšanu, ir ieviests pienākums pielikt visas pūles, nevis pienākums sasniegt rezultātu.
- 50 Tādējādi tā uzskata, ka pats fakts, ka daļa no summām, kas saistītas ar papildmaksājumu pienam, nav tikusi iekasēta, nevar būt pietiekams, lai secinātu, ka pastāv pārmestā pienākumu neizpilde.
- 51 Šajā ziņā šķiet, ka Itālijas Republikas izklāstītie argumenti ir balstīti uz Komisijas prasījumu kļūdainu interpretāciju. Proti, ar saviem prasījumiem Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, jo, kā norādīts šī sprieduma 27. punktā, tā nav veikusi pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka papildmaksājums pienam tiek piemērots attiecīgajiem ražotājiem un ka attiecīgā gadījumā to iekasē kompetentās iestādes. Tātad šis pienākumu neizpildes priekšmets nav saistīts ar faktu, ka šī dalībvalsts nebūtu iekasējusi visas summas, kas ir maksājamas kā šis papildmaksājums.
- 52 Tādēļ Itālijas Republika nevar atbrīvoties no šīs pienākumu neizpildes, kurā tā tiek vainota, apgalvodama, ka ir veikusi pasākumus, kas tai ir ļāvuši iekasēt daļu no summām, kuras maksājamas kā papildmaksājums pienam.
- 53 Lai arī Itālijas Republika lielu daļu savu procesuālo rakstu veltī sīkam izklāstam par atbilstošajām valsts tiesību normām par šī papildmaksājuma sadalīšanu un iekasēšanu un to grozījumiem, tā tomēr nesniedz precīzu informāciju, ar ko varētu tikt apstrīdēti Komisijas pamatotie darbības trūkumi vai pierādīts, ka tā saskaņā ar tai noteikto rūpības pienākumu ir savlaicīgi ieviesusi efektīvu sistēmu, kas ļauj tai iekasēt attiecīgās summas saskaņā ar Komisijas minētajām regulām.
- 54 Šajos apstākļos arguments par iespējamo “pienākumu pielikt visas pūles” ir jānoraida kā nelietderīgs. Saskaņā ar konstatējumiem, kas izklāstīti šī sprieduma 45.–47. punktā, Itālijas Republika nav veikusi pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka maksājums tiek ātri piemērots attiecīgajiem piena ražotājiem un ka tas tiek efektīvi iekasēts.
- 55 Turpinājumā Itālijas Republika norāda, ka daudzās izmaiņas Savienības tiesiskajā regulējumā par papildmaksājumu pienam ir būtiski palielinājušas likumdošanas un administratīvās grūtības, ar kurām tā ir saskārusies valsts mērogā.
- 56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, pat pieņemot, ka Savienības tiesiskā regulējuma par papildmaksājumu pienam īstenošana ir izraisījusi lielas grūtības valsts mērogā, – kā Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, dalībvalsts tomēr nevar atsaukties uz normām, praksi vai situācijām savā tiesību sistēmā, attaisnojot tādu pienākumu neizpildi, kuri izriet no Savienības tiesībām (skat. it īpaši spriedumu, 2017. gada 2. marts, Komisija/Grieķija (C-160/16, nav publicēts, EU:C:2017:161, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Turklāt, ja Itālijas Republika uzskatītu, ka Savienības tiesiskais regulējums par papildmaksājumu pienam sava rakstura dēļ ir liedzis piemērot un attiecīgā gadījumā iekasēt šo maksājumu ātri un efektīvi, tad šī dalībvalsts būtu varējusi celt prasību Tiesā, lai tiktu veikta attiecīgo Savienības pasākumu tiesiskuma pārbaude. Visā apstrīdētajā laikposmā, kas ilga vairāk nekā divpadsmit gadus, Itālijas Republika par to nav iesniegusi nevienu prasību. Vispār apstāklis, ka papildmaksājuma pienam sistēma esot izraisījusi juridiskas un politiskas grūtības Savienības mērogā un ka šī sistēma beigās ir tikusi aizstāta, nekādi neattaisno to, ka dalībvalstis neveic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šīs sistēmas efektivitāti valsts mērogā.

- 58 Turklāt precīzāk attiecībā uz Lēmumu 2003/530, no kura Itālijas Republika secināja, ka Eiropas Savienības Padome nebūtu varējusi pieņemt šo lēmumu, ja Itālijas Republika nebūtu izpildījusi savus pienākumus, pietiek norādīt, ka ar minēto lēmumu Padome tikai apstiprināja atbalsta pasākumus, kas paredzēti, lai attiecīgajiem piena ražotājiem vienkāršotu papildmaksājuma samaksu, nesniegdama vērtējumu par situāciju, kāda pastāvēja Itālijā šī lēmuma pieņemšanas dienā. Vēl ar Lēmumu 2003/530 Padome ir netieši apstiprinājusi šai dalībvalstij paredzēto pienākumu nodrošināt, ka piena ražotāji veic papildmaksājuma samaksu, un, kā izriet no šī lēmuma 7. apsvēruma, ir norādījusi, ka “Itālijas valdība ir apņēmusies nodrošināt stingru papildmaksājuma piemērošanu, pamatojoties uz jaunu likumu”.
- 59 Šajos apstākļos Itālijas Republikas argumenti attiecībā uz to pienākumu izpildi, kuri tai ir paredzēti papildmaksājuma pienam piemērošanas un iespējamās iekasēšanas jomā, neatspēko Komisijas secinājumus.
- 60 Vēl ir jāizskata Itālijas Republikas argumenti, saskaņā ar kuriem ar šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kas celta atbilstoši LESD 258. pantam, esot pārkāpti *ne bis in idem*, samērīguma un specialitātes principi. Tā norāda, ka, tā kā tā jau ir iemaksājusi ELVGF summas saistībā ar papildmaksājumu, kuras atbilst šīs valsts references daudzumu pārsniegumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1788/2003 3. un 4. pantu un pēc tam Regulas Nr. 1234/2007 78. un 79. pantu, jauna prasība nozīmētu, ka tā varētu no jauna tikt “sodīta” par to pašu pienākumu neizpildi, kuri saistīti ar šo papildmaksājuma piemērošanu un attiecīgā gadījumā iekasēšanu.
- 61 Šajā ziņā ir jāatgādina – kā izriet arī no Regulas Nr. 1788/2003 preambulas 5. apsvēruma un Regulas Nr. 1234/2007 preambulas 38. apsvēruma –, ka iepriekšējā punktā minētajās normās Itālijas Republikai ir noteikti dažādi pienākumi, kuri, pirmkārt, attiecas uz papildmaksājuma iemaksu ELVGF, kas šai dalībvalstij jāveic atbilstoši Regulas Nr. 1788/2003 3. pantam un Regulas Nr. 1234/2007 78. panta 2. punktam. Otrkārt, minētajai dalībvalstij ir jāsadala papildmaksājums starp piena ražotājiem, kas veicinājuši valsts kvotu pārsniegšanu, un tas jāiekasē saskaņā ar Regulas Nr. 1788/2003 4. pantu un Regulas Nr. 1234/2007 79. pantu. Tādējādi tas, ka Itālijas Republika, iespējams, ir izpildījusi pirmo minēto no šiem pienākumiem, neizslēdz, ka tā varbūt nav izpildījusi otru no šiem pienākumiem, kas ir vienīgais šīs tiesvedības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmets.
- 62 Šāds vērtējums ir jāsniedz vēl jo vairāk tādēļ, ka ar Itālijas Republikas argumentu beigās nav ievērots papildmaksājuma mērķis, proti, likt piena ražotājiem ievērot tiem piešķirtos references daudzumus (spriedums, 2004. gada 25. marts, *Cooperativa Lattepiù* u.c., C-231/00, C-303/00 un C-451/00, EU:C:2004:178, 75. punkts).
- 63 No tā izriet, ka Itālijas Republikas argumenti par *ne bis in idem*, samērīguma un specialitātes principu pārkāpumu ir jānoraida.
- 64 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāatzīst, ka, nenodrošinot, ka papildmaksājums par ražošanas daudzumu, kas Itālijā saražots, pārsniedzot valsts kvotu, no pirmā tirdzniecības gada, kurā papildmaksājums faktiski tika piemērots Itālijā (1995./1996. gads), līdz pēdējam tirdzniecības gadam, kurā Itālijā bija ražošanas pārpalikums (2008./2009. gads),
- tiek faktiski iekasēti no individuālajiem ražotājiem, kuri veicinājuši katru attiecīgo ražošanas pārprodukciju, un
 - to, ka tiešo pārdevumu gadījumā pircējs vai ražotājs, saņemot paziņojumu par maksājamo summu, samaksā minēto maksājumu atbilstošā termiņā, vai,
 - ja maksājums nav samaksāts noteiktajā termiņā, tas tiek reģistrēts un, ja iespējams, iekasēts piespiedu kārtā no šiem pircējiem vai ražotājiem,

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Regulas Nr. 3950/92 1. un 2. pantā, Regulas Nr. 1788/2003 4. pantā, Regulas Nr. 1234/2007 79., 80. un 83. pantā, kā arī – saistībā ar Komisijas istenošanas noteikumiem – Regulas Nr. 536/1993 7. pantā, Regulas Nr. 1392/2001 11. panta 1. un 2. punktā, kā arī, visbeidzot, Regulas Nr. 595/2004 15. un 17. pantā.

Par tiesāšanās izdevumiem

⁶⁵ Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai šis spriedums nav labvēlīgs, ir jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **Nenodrošinot, ka papildmaksājums par ražošanas daudzumu, kas Itālijā saražots, pārsniedzot valsts kvotu, no pirmā tirdzniecības gada, kurā papildmaksājums faktiski tika piemērots Itālijā (1995./1996. gads), līdz pēdējam tirdzniecības gadam, kurā Itālijā bija ražošanas pārpalikums (2008./2009. gads),**

- **tiek faktiski iekasēts no individuālajiem ražotājiem, kuri veicinājuši katru attiecīgo ražošanas pārprodukciju, un**
- **to, ka tiešo pārdevumu gadījumā pircējs vai ražotājs, saņemot paziņojumu par maksājamo summu, samaksā minēto maksājumu atbilstošā termiņā,**
- **ja maksājums nav samaksāts noteiktajā termiņā, tas tiek reģistrēts un, ja iespējams, iekasēts piespiedu kārtā no šiem pircējiem vai ražotājiem,**

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Padomes Regulas (EEK) Nr. 3950/92 (1992. gada 28. decembris), ar ko ievieš papildmaksājumus piena un piena produktu nozarē, 1. un 2. pantā, Padomes Regulas (EK) Nr. 1788/2003 (2003. gada 29. septembris), ar ko ievieš maksājumus piena un piena produktu nozarē, 4. pantā, Padomes Regulas (EK) Nr. 1234/2007 (2007. gada 22. oktobris), ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (“Vienotā TKO regula”), 79., 80. un 83. pantā, kā arī – saistībā ar Komisijas istenošanas noteikumiem – Regulas (EEK) Nr. 536/93 (1993. gada 9. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par papildmaksājuma piemērošanu pienam un piena produktiem, 7. pantā, Regulas (EK) Nr. 1392/2001 (2001. gada 9. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 3950/92, 11. panta 1. un 2. punktā, kā arī, visbeidzot, Regulas (EK) Nr. 595/2004 (2004. gada 30. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 1788/2003, ar grozījumiem, kuri izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1468/2006 (2006. gada 4. oktobris), 15. un 17. pantā.

2) **Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]